

kaldte sin ganske beskedne, stille Henstilling til os om at optage en Drøftelse af en Forandring i den Valglov, vi vedtog i Fjor. Det ærede Medlem har jo altid haft en — vel sagtens medfødt — Evne til at være beskeden og stille. Jeg har maaske en anden Maade at optræde paa, hver Fugl synger jo med sit Næb. Men det ærede Medlem tog fejl, naar han mente, at jeg tog saa haandfast paa Spørgsmaalet og afviste det saa energisk, fordi der var saa delte Meninger indenfor mit Parti. Alle Medlemmer af mit Parti har fundet det aldeles urigtigt, ja illoyalt nu at ville optage en Forhandling om en ny Valglov, og derfor har de bedt mig om saa bestemt som muligt at sige vor Mening om den Ting for ikke at sægge det ærede Medlem til yderligere Forsøg.

Det ærede Medlem gik straks hjem, da jeg havde talt i Forgaars om dette Spørgsmaal, og skrev omtrent det samme, som han sagde i Dag, blot med en lille Tilføjelse. Han skrev, at Klaus Berntsen er jo paa mange Maader en ret gammeldags Herre, og jeg vil erkende, at i dette Forhold er jeg gammeldags. Jeg nærer nemlig den Opfattelse, at naar man efter lange og besværlige Forhandlinger mellem de forskellige Partier endelig er blevet enig om et Resultat, skal ingen af Parterne skynde sig at løbe fra det, men saa skal man have den Sag prøvet; det er det, jeg har ønsket at gøre mig til Talsmand for.

Maa jeg blot til Slutning sige til den højtærede Forsvarsminister, at det glædede mig at høre den Oplysning, han gav med Hensyn til Sikringsstyrkens Størrelse, at den var nu i alt væsentligt den, som det forrige Ministerium planlagde i Aaret 1911. Det glæder mig overordentligt, at den højtærede nuværende Forsvarsminister efter to Aars Forløb er kommet til Erkendelse af, at den Plan, jeg lagde i 1911, er af den Beskaffenhed, at han nu kan optage den.

Forsvarsministeren (P. Munch): Jeg maa desværre berøve det ærede Medlem den Glæde. Forholdet er jo dette, at den Plan, der blev lagt, var en Plan for de Indkaldelser, der skulde foretages under, hvad man kaldte urolige Forhold i Europa, naar der var Vanskeligheder mellem fremmede Magter. Den svarede ingenlunde til de For-

hold, som indtraadte ved Krigens Begyndelse, saaledes som det den Gang laa. Da fandtes det — og det har vi jo drøftet tidligere — fornødent at foretage større Indkaldelser, og jeg tror rigtignok, at der paa det Tidspunkt var Ønsker om meget større Indkaldelser end dem, der fandt Sted, ogsaa iblandt Repræsentanterne for det Parti, som det ærede Medlem tilhører. Jeg tror altsaa ikke, der er noget særligt at glæde sig over for det ærede Medlem i dette Tilfælde. Planen er jo heller ikke, som jeg allerede har gjort opmærksom paa, fulgt i sine Enkeltheder. Jeg nævned blot, for at ikke misvisende Forstillinger skulde brede sig, at Antallet af Sikringsstyrken er nogenlunde det samme som det, der blev beregnet for den Sikringsstyrke, for hvilken der i sin Tid var lagt Planer. Saa nogen særlig Trøst og Glæde kan jeg desværre ikke ved denne Lejlighed give det ærede Medlem. Det bedrøver mig, jeg vilde gerne gøre det.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 5te Valgekreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Borgbjerg: Til det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) skal jeg sige, at det forekommer mig ikke at være illoyalt at gøre en Henstilling om en saadan Revision, naar et stort Venstreblad som „Næstved Tidende“ allerede nu har sluttet sig dertil, og andre Venstreblade som „Fyns Tidende“ og „Aarhus Amtstidende“ ganske vist ikke vil have Valgloven revideret nu, men erkender, at den trænger til en Revision og maa revideres, naar den har været prøvet.

Til den højtærede Finansminister skal jeg i Øjeblikket paa Grund af Tiden indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger. Ellers kunde jeg nok have Lyst til at sige noget mere end en kort Bemærkning, men jeg tror for Resten, dette kan blive tilstrækkeligt, idet det forekommer mig, at den højtærede Minister til sidst var inde paa Abstraktioner i en saadan Grad, at jeg i Virkeligheden ikke tror, vi faar saa forfærdelig meget Udbytte af at fortsætte Diskussionen. Han opererer jo kun med Begreberne „borgerlig“ og „revolutionær“. Men hvad er det til syvende og sidst? Brandesianismen var revolutionær overfor